

doine", а въ послѣдствие в. „Македония“ и съ даденитѣ му директиви отъ Учрѣдителния Съборъ на братствата, който въ засѣдаването си отъ 24 ноемврий 1918 година, е гласувалъ единодушно слѣдната резолюция:

„Делегатитѣ на братствата, изказвайки несъмнената воля на българското население въ Македония, даватъ на Изпълнителния комитетъ повелителния мандатъ да се ръководи въ своята дѣйност отъ слѣднитѣ два начала:

Първо, неделимостта на Македония,

Второ, нейното присъединение къмъ България“.

Прѣзъ 1919 год., въ първия великъ македонски конгресъ, се възприе автономния принципъ.

II. Прѣзъ 1919 год., група отъ седемъ души — „чисти“ автономисти, начело съ Георче Петровъ, издаваха своя в. „Бюлетинъ“. Групата не можа да се разрастне, макаръ, че се полагаха усилия за това. Въ началото на 1920 год., — по врѣме законодателнитѣ избори въ България — се разбра, че е невъзможно сътрудничеството даже между самата седморка и по този начинъ, нѣколцина отъ нея, къмъ края на 1920 г., активно се отдадоха въ служба на политическитѣ си партии, къмъ които идейно сж принадлежали.

III. Слѣдъ втория великъ македонски конгресъ на братствата една група отъ тѣхъ се отдѣли и избра своята врѣменна комисиия, която отпослѣ се оформи въ федеративна организация, начело съ Хр. Татарчевъ и пр., имаща за свой органъ в. „Автономна Македония“ и даденитѣ ѝ прѣзъ м. декемврий 1921 год. отъ учрѣдителния конгресъ директиви:

„1) Издигане Македония въ самостоятелна политическа федеративна (между народитѣ въ Македония), единица подъ гаранцията на великитѣ сили въ нейнитѣ географически и икономически граници, която да служи за обединително звено между балканскитѣ народи и държави, при абсолютното равенство за всички населяващи я народности.

2) Изнасяне борбитѣ за освободителното дѣло при пълно и единодушно сътрудничество между всички македонски народности.

3) Да не се повѣрѣва ржководно мѣсто въ организацията на всички лица, ангажирани съ анексионистична политика и такива, които сж играли видна роль въ политико-обществения животъ въ съседнитѣ на Македония страни, както и на тия, които сж вършили груби издевателства надъ националнитѣ меншества въ различни врѣмена“.

Управителнитѣ тѣла на Изпълнителния комитетъ и федеративната организация имаха надлежнитѣ мандати да влѣзатъ въ прѣговори и да се обединятъ. Това е вече постигнато и платформата за обединението е току-що прочетенитѣ директиви на федеративния конгресъ. Увѣренъ сжмъ, че постигнатото обединение между управителнитѣ тѣла ще се санкционира отъ общия имъ обединителенъ конгресъ, който е вече свиканъ за 28. I. 1923 г.

Нито имамъ желанието да разглеждамъ обстойно дѣятелността на двѣтѣ течения и помѣнатата група — седморка, която